

כל המנחות פרק ראשון מנחות

מסורת הש"ס

(ז) וְלֹא לִפִּי, (ב) וְזִמְתָּ נֶחֱם,
 נֶחֱם יִבְרָכְךָ אֲחֵר הָאֵל
 (ג) וְנֶחֱם יִבְרָכְךָ וְדֹרֵי יָמֶיךָ לֵה
 מִנְחָתוֹ וְהָאֵל דָּקָא מִיִּיחָא
 לְמַרְחֵשׁ דְּמַרְחֵשׁ הָאֵל וְמוֹעֵבֵר
 (ד) לִקְנָן קֶזֶז, (א) גִּם וְהָ
 (ה) וְנֶחֱם יִבְרָכְךָ, (ז) עֵינִי
 וְחֹסֶם, קוּטוֹת לֵב: דְּרִישׁ אִיזוּר,
 (ב) וְזִמְתָּ נֶחֱם, (א) הָאֵל דָּקָא
 קִמְצָן לֵב לְמַרְחֵשׁ, זִיגִי,
 (ז) בְּרִי, (ז) זִיגִי, (ז) זִיגִי
 דְּרִישׁ אִשֵּׁשׁ וְיִזְרִי, (ל) וְנֶחֱמֵד ג
 קִיבֻלָּהּ יִד, (א) מִיּוֹרֵשׁ שֶׁבֶר
 הָאֵל וְהִתְנֵה, (א) דְּמִיּוֹעֵבֵר עֵבֵר,
 זִיגִי

שיטה מקובצת

[illegible]

אחרי. אינשי ודאי חטאת היא וק' דקעצדי לה למעלה הא קאמר וכו'; דקעצדי דשעריה; ולא לעפות. דודאי לע חובה כגון חטאת העוף שזהו דמי חטאת דאמר רחמנא אף בדרוס. וכלא קבע להו כפון דקדבע לחטאת העולה ועולה דכמיז בעולה על ויך המזבח לפונה (ויקרא ח) וכמיז בחטאת בנקוס אשר תשחט העולה (ויקרא ט) וכן באשחט החטאת (שם) וכן באשחט [שם] וכו' ודא קמין לה במרחשת. ונמור לשם מרחשת: **מחבת** **הוא**. ומדעי דיעי דמכז: **מחבת** **כלומר** ודילמא זו **אמר**. מיכרד דסברי קושטא קאמר לשום מרחשת נדר ומיעבר דאמריה במחבת ודאמר איהא בעין דאמריה במחבת מחבת איהא איכא למימר לא היא דלילמא מנחה וזו איכא במרחשת אמר דמו לא מני דל' פולה הכי ונמ דאיכא למימר דל' ומיכרד הכי ונמ כרבי' שמעון קמייירי ור"ש אומר הסם האומר הרי בעלי במחבת והביא במרחשת אף ידי נדרו יא' אלמא אצטרפת דמנא לא וכלא גמולו היא: **לא שנה אמר עלי ולא שנה אמר הו'**. הילכך כי אמריה במחבת מחבת הוא וכו' קמן לה במחבת לשום מרחשת דמיכרד איהא גבי וצחים איהא למימר מיעבר מעבר ושחטתיהו בדרוס. ואי קשרי איהא ועולה העוף הוא ומיעבר עבר לה אליכא למיפדך דתרי אסורי לא הוה חתומין לה חדא דעצדי ליה הוה עובד דקא עבדי ליה למטה: עולה זכר וחטאת נקבה: **אמר הריני נקבה לשם יתד מאי יתד למימר**. הא ודאי דיעין דחטאת יתד נקבה היא כשהו ששעריה: **והו דחטאת יתד**. נקבה היא והביא נקבה לעולה ושחמה לשם עולה מאי איכא למימר: **מיכסא**. נקבות דרחל דבאליה בוצנה וכו' דיעיה: **שעריה**. האין לה זכר מאי איכא למימר: **שאיס** **גוילוס**. דכמיז בויקרא והשיב את הבזילה אשר גזל וגו' ואת אשמו יביא וגו' (ויקרא ה) ואשם ל' מעילות זכר וז' שנים יניחו ודבר כהו איכא (שם): **אשם נזיר ומלווה**. כמיז בזהו כשג' וכל כשג בן שנה הוא יא' במחבת פרה (פי' מ"א): **והו דחטאת ומעילות**. דליתנהו דבנייהו בני ז' שנים ושחנן לשם פסחא לירצו: **אשם אינו בא אלמא** מן הכשבים (י' דא' **דא' נזר**. אשם. כשבים ש' י' לו נזר ושחנן ודבר אין לו. אשם אלמא שיער בעלמא ודבר גלוי לכלל הוא: **אמרי וידבר אכומא** **הוא**. סברי חיל שחור הוא. ולהכי נקטת אכומא דקתם שעירים שחורים: **עבל ופר**. חטאת כגון פרה הכן משיח ששחנן לה פסח ואשם שאין באין אלמא מן האלן לירצו:

מנחה
וזהדר אימרי כברייתו של עולם צריש

למטה לשם עולת העוף:

אמרי דילמא מיצוי דבתר הואה הוא דאמר
 מר מיצה דמה בכל מקום במזבז כשירה
 חמאט העוף שהזה דמה למטה לשם עולת
 העוף תרצה דמעשיה מוכיחין עליה דחמאט
 עוף היא דאי עולת העוף היא למעלה הוה
 עביד לה ומיצוי הוה עביד ליה ה"נ ^אאלא לפי
 שאין במנחות דומות לזבחים קאמר לזבחים
 ולא לעופות: קדשי קדשים ששחטן בצפון
 לשם קדשים קלים לירצו מעשיהו מוכיחין
 עליהן דקדשי קדשים נגהו דאי קדשים קלים
 בדרום הוה עביד להו אימור דאמר רחמנא
 אף בדרום בדרום ולא בצפון מי אמר ^בדתנן
 "שחיטתן בכל מקום בעזרה קדשים קלים
 ששחטן בדרום לשם קדשי קדשים לירצו
 מעשיהו מוכיחין עליהן דקדשים קלים נגהו
 דאי קדשי קדשים בצפון הוה עביד להו אמרי
 קדשי קדשים נגהו ומיעבר הוא דעבר ושחט
 להו בדרום ^גאי הכי מחבת לשם מרחשת
 נמי ^דהאי דקא קמין לה למרחשת אמר האי
 במרחשת נדר והוא דמיתי לה במחבת
 במרחשת היא ומעבר הוא דעבר ואיתיה
 במחבת התם כי נמי במרחשת נדר כי מיתיה
 לה במחבת מחבת היא כדתנן ^ההאומר הרי
 עלי במחבת והביא במרחשת במרחשת
 והביא במחבת מה שהביא הביא וירי נדרו
 לא יצא ודילמא ^ואמר זו להביא במחבת
 והביא במרחשת כדתנן ^זזו להביא במחבת
 והביא במרחשת במרחשת והביא במחבת
 הרי זו פסולה לרבנן ה"נ לר"ש כיון דאמר
 ר"ש אף די נדרו יצא אלא קביעותא דמנא
 ולא כלום הוא ולא שחט אמר זו ולא שחט
 אמר עלי ^חאלא מעתה עולה ששחט לשם
 חמאט תרצה ^טדהאי זכר והאי נקבה ^יכיון
 דאיכא שעיר נשיא דזכר הוא לא ידע אמר
 לשם חמאט יחיד מאי איכא למימר ותו
 חמאט יחיד ששחטה לשם עולה תרצה
 דחמאט נקבה ועולה זכר מיכסיא באליה
 התינה היכא דאיתיה כבשה איתיה שעירה
 מאי איכא למימר אלא ^{יא}בין זכרים לנקבות
 לאו אדעתיהו דאינשי ^{יב}פסח ששחטו לשם
 אשם לירצי דהאי בן שנה והאי בן שנים כיון
 דאיכא אשם נזיר ואשם מצורע לא פסיקא
 ליה אמר לשום אשם גזילות ולשום אשם
 מעילות מאי איכא למימר ותו אשם גזילות
 ואשם מעילות ששחטן לשום פסח לירצו
 דפסח בן שנה והני בן שתי שנים אלא
 בין בן שנה לבין בן שתי שנים לאו אדעתיהו
 דאינשי דאיכא ^{יג}בן שנה דמיחויו כבן
 שנים ואיכא בן שנים דמיחויו כבן שנה
 שעיר ששחטו לשום אשם לירצי דהאי
^{יד}צמר והאי שיער אמרי דיכרא אוכמא הוא
 עגל ופר ששחטן לשום פסח ואשם לירצו
 דעגל ופר בפסח ואשם ליכא אין הכי נמי
 ומאי

חשובא והדר נהורא והיינו דקאמר הכא אמרי דיכרא

לכלולה אין בה קדושה כלל כדאמרין לקמן:

۴

עין משפט
גר מצוה

ד א מ"י פ"ה מהל' מעה"ק
הל"ב:
ה ב ג מ"י פ"ו מהל'
מעה"ק הל"ב:

מוסף רמז"י

[illegible]

רבינו גרשום

מצור העולה
(מכ"י ישיבה מקוצת)
אמר ר' יוחנן. אילמא. ארבעה
דקראמו והאי דעבר שיה
דכר. למעלה דכר שיה
האז להטח כדניה
ומציו דמכר שר שר
לפעלה דאמר בר כמס'
זכום צדמה דמה כמס'
זכום כמזבח שיה משום
דחביב ארבע שר
אל ישר המזבח ואי אמצ'
שריה שר אחר שיה
שום ואי ליכא לא מעכב'
וכי היכי דלא מעכב' כפרה
הי נמי כי איתיה שרין
כלל העולה
מינכרא: ומציו והאי עביד
הי. כעולה ליה האזה: הי
נמי. דלר"ש הכא ממכרא
מילתא אמר ר"ש הכא ממכרא
המנחה ודמה לעופות
אמר רומה לזבחים קאמר:
ומקשי ליה מנחתים שיה

קדישם ששטן כ' / אה
ברום. רכבית אל תכל
אחל מועדע דמשמע עת
מקום בעודע: הנתנת איה
אדמית שבעה. תחלתא תחיד
ושושט לשם עולה איה
מינכרא מילתא דלכשבה
לשם יזה וצב ארוך ומכסה
הנקבות איה מינכרא מילתא
לשם שערית תשאת יחיד
ונבה קצר ואין מכסה
הנקבות: לשם יזה וצב
אדמיתא. לשמו יזה וצב
איה נקבה וליד מוכחא
מילתא: לשם יספקא איה
לשם ששטן וקן כן שחי
ששטן שושטן אלא לשום
ששטן סתם ויאכא אשם כן
ששטן. לשם יספקא איה:
ששטן. כפירוש לשם אשם:
גניולת (6) ומפרש ששטן
ששטן איה מאי ארבע
לשמו יזה וצב מינכרא מילתא:

דהאי צמר. דאשם כבש
מס' שבת [דף עז] מאי טעמא
אשם: אין הכי נמי. לטעמא

(א) אולי דכוונתו בזה כדי שלא תקשה לפי זה מה שהקשו התוס' בד"ה אמר.

(א) אולי צ"ל תרתי שינויי בקדשים קלים גופייהו ששחטן לשם חטאת דחדא ששחטן דדרוס וחדא דעציד למטה דהא הוי ליה למשחטה בצפון